

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XXVII. De Ordinationibus regularium. 27. Februarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

1747.

authenticaque jufdem Apoftolica Sedis licentia toties, quoties opus fuerit, impetranda, & prævio examine fuper moribus, fama, habilitate, & neceffitate ipfarum Educandarum puellarum, vel famularum, per Antifites locorum Ordinarios tantummodo, & non alios quofcumque Superiores toties itidem, quoties neceffitas poftulaverit, habendo, non obftante quacumque confuetudine etiam longi temporis, fieri non debere. Quod fi fecus factum, ac fieri in pofterum contingat, ftatuimus pariter ac declaramus, tam Moniales, & quacumque in Monafteriis degentes, quæ feminas quacumque admiferint receperintque, quam ipfas feminas admiffas & receptas, canonicis cenfuris, & poenis obftititæ effe, ac fore, a quibus eafdem Moniales, & feminas hujufmodi ejuſdem tuæ Diœceſis, fi fortasè hac in parte deliquiſſe contigerit, de præterito tantum abſolvendi facultatem Fraternitati Tuæ, cum facultate etiam alios ſubdelegandi, tribuimus & impertimur. Cæterum Fraternitati Tuæ injungimus, ac præcipimus, ut omnium, & ſingularum ordinationum per laudatum Concilium Tridentinum, & Apoftolicas Conſtitutiones, & dictarum Congregationum decreta, ſuper clauſura Monialium, & delegata Antifitibus locorum Ordinariis Viſitatione tam interna, quam externa præſcriptarum memor, eafdem ordinationes ſub poenis deſuper inflititæ debita executioni mandare fatagas & ſtudeas, nec non mandari facias, cures, & adnitaris. Interim, ad proſperi ſucceſſus auſpicium, Tibi, Venerabilis Frater, Apoftolicam benedictionem peramanter impertimur.

Dat. Pont.
An. VII. die
24. Januarii
1747.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori die 24. Jan. MDCCXLVII. Pontificatus Noſtri Anno Septimo.

XXVII.

De Ordinationibus Regularium.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

IMPOSITI Nobis licet immerentibus Apoftolici Miniſterii ratio poſtulat, ut ad tuendum Eccleſiaſtica diſciplina vigorem, non modo novas interdum Leges providè conſtituamus; verùm etiam veteres a Prædeceſſoribus Noſtris ſapienter ſtatutas, ſi quidem fallacium rationum præſidio debitis fraudentur effectibus, novis & inviolabilibus ſanctionibus communiemus; ſi verò earum claritas prævis & captioſis interpretationibus involvi & obumbrari dignoſcatur, eafdem perſpicuis apertisque declarationibus in propria luce collocemus.

Vetus controverſia de Ordinatione Regularium.

Sanè quæ olim de Ordinationibus Regularium controverſia viguit, an ſcilicet Regulares a quocumque Catholico Antifite indiftinctè ordinari poſſent, an verò id juris privatè pertineret ad Epifcopum illius Diœceſis, intra quam ſita eſt Religioſa Domus, quam Regularis ad Ordines promovendus inhabitat, providis Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutionibus & declarationibus jamdudum ſublata fuit. In qua quidem controverſia Epifcopi Locorum Ordinarii jura ſua fundantes in generalibus Canonum ſtatutis, & in ipſis exemptionum privilegiis, quæ Regularibus indulta ſunt, agebant, ipſorum Ordinationes, utpotè Diœceſanis Epifcopis expreſſè reſervatas, neque ſpectare poſſe ad Ordinarios eorum Originis, quam Regulares a ſe abdicant, dum ſaculo nuntium remittunt; neque porrò ad Or-

Rationes pro Epifcopis Diœceſanis.

dinarios Beneficii, quoniam ipſi ad titulum Beneficii non promoventur; proindeque unicè ſpectare ad Epifcopos Ordinarios eorum Domicilii, nimirum illius Diœceſis, ac Loci, in quo ipſi Ordinandi commorantur. Contra verò Regulares Apoftolicis Privilegiis innixi, quæ certis Ordinibus recentius elargita, ac deinceps per viam communicationis ad omnes extenſa fuerant, licitum ſibi eſſe contendebant Sacros Ordines a quocumque Catholico Antifite, juxta eorum Privilegiorum tenorem, pro arbitrio ſuſcipere.

Verùm quum felicis recordationis Prædeceſſor Noſter Gregorius Papa XIII. per ſuam Apoftolicam Conſtitutionem, quæ incipit *In tanta verum*, datam apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDLXXIII. Kalendis Martii, juſtis gravibuſque de cauſis, alteram Conſtitutionem ſui noſtrique pariter Prædeceſſoris S. Pii Papæ V., cujus initium eſt, *Eſi Mendantium*, ad juris communis & Sacri Concilii Tridentini terminos reduxiſſet; eodem quoque anno in Cauſa Monachorum Ordinis Carthuſiani Decretum edidit, quo ipſos ab Epifcopis Diœceſum, in quibus eorum Monasteria reſpectivè ſita ſunt, vel nonniſi de itorum licentia, ab aliis quibuſque Epifcopis ordinandos eſſe declaravit; quemadmodum legitur *Lib. I. Decretorum Congregationis Concilii pag. 75. a terg. Dub. An Noſtri Ordinandi obligentur habere expreſſam licentiam Ordinarii, in enjus Diœceſi ſunt, pro Ordinibus conferendis ab Epifcopo alterius Diœceſis: Sanctiſſimus Dominus Noſter, etiam ex ſententia Sacre Congregationis Concilii, declaravit, obligari.*

Contigit autem, ſub illius Succeſſore Sixto Papa V. eandem quaſtionem retractari, inſtante univerſo Ordine Fratrum Prædicatorum, Qua de re idem Prædeceſſor, poſt maturum Cauſe totius examen in præſata Congregatione Concilii habitum, conſtituit, licere Superioribus Regularibus Literas Dimiſſoriales concedere ſuis reſpectivè Subditis, ad Ordines ſuſcipiendos; ſed eas tamen Diœceſano dumtaxat Epifcopo directas, nec alteri unquam, niſi quum forte is a Diœceſi abſuerit, aut, quatenus in Diœceſi extiterit, Clericorum tamen Ordinationem non ſit habiturus. Ita relatum habetur *Lib. IV. prædicatorum Decretorum pag. 108. Sanctiſſimus Dominus Noſter Xiftus V., ex ſententia Congregationis, reſpondit, Regulares poſſe concedere Dimiſſorias ad Epifcopum Diœceſanum, eoque abſente, vel etiam præſente, & Ordinationem non tenente, ad quemcumque; dummodo ab eo Epifcopo, qui Ordines contulerit, examinentur quoad doctrinam.*

Denum a ſanctæ memoriæ Prædeceſſore quoque Noſtro Clemente Papa VIII., ad hujufmodi controverſias perpetuò extinguentes, ſequens Decretum editum fuit: *De mandato Sanctiſſimi Domini Noſtri Clementis Divinâ Providentiâ Papæ VIII. tenore præſentium mandatur omnibus & ſingulis quorumcumque Regularium Superioribus, ut de cætero obſervent, & obſervari faciant ea, qua in Decreto Sacre Congregationis Concilii Tridentini continentur, cujus tenor eſt talis: Congregatio Concilii cenſuit, Superioribus Regularibus poſſe ſuo ſubdito itidem Regulari, qui præditus qualitatibus requiſitis Ordines ſuſcipere voluerit, Literas dimiſſorias concedere, ad Epifcopum tamen Diœceſanum, nempe illius Monasterii, in cujus familia ab iis, ad quos pertinet, Regularis poſtus fuerit, & ſi Diœceſanus abſuerit, vel non eſſet habiturus Ordinationes, ad quemcumque alium Epifcopum; dum tamen ab eo Epifcopo, qui Ordines contulerit, examinetur quoad doctrinam, & dum ipſi Regulares non diſtulerint de industria conſeſſionem dimiſſoriarum in id tempus, quo Epifcopus Diœceſanus vel abſuturus, vel nullus*

eſſet

Item pro Regularibus.

Privilegia Regularium a Gregorio XIII. reducta ad terminos juris.

Decretum ejuſdem de Ordinationibus.

Quod a Sixto V. confirmatur & declaratur.

Tum etiam latius a Clemente VIII.

1747.

1747.

esset habiturus Ordinationes. Verum, cum a Superioribus Regularibus, Episcopo Diocesano absente, vel Ordinationes non habente, Literæ dimissoriae dantur, in eis utique hujusmodi causam absentia Diocesani Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habendarum, exprimendam esse. Quod qui non fecerint, officii, & dignitatis, seu administrationis, ac vocis activæ, & passivæ privationis, ac alias arbitrio ejusdem Sanctissimi Domini Nostri Papæ reservatas pœnas incurrant. In quorum fidem &c. Datum Roma die 15. mensis Martii 1596.

Controversie utrinque renovantur.

Hoc emanato Pontificio Decreto, eoque tam claris verbis concepto, jure sperandum videbatur hujus generis lites non amplius auditum iri; sed contra accidit, dum ex una parte nonnulli Episcopi ultra montes constituti contendere cœperunt, necessarias esse Regularibus Dimissorias etiam Ordinariorum eorum Originis, quò possent ab Episcopis aliorum Locorum ad Sacros Ordines promoveri; ex altera verò Regulares, obtendentes, in præfato Clementis VIII. Decreto derogatum non fuisse Apostolicis Privilegiis, quæ eorum Ordinibus, sive directè, sive per communicationem indulta fuerant, ut scilicet a quocumque Catholico Antistite ordinari possent, hujusmodi Decreti vim & observantiam declinare se posse putarunt.

Dimissoriae Ordinariorum Originis a Regularibus non requirenda.

Verum, quod attinet ad Episcopos, ipsa Congregatio Concilii die 28. Februarii anni MDCLIV., ut notatum reperitur Libro XIX. ipsius Decretorum pag. 316. ita rescripsit: *Regulares volentes se promovere ad Ordines, non teneri ostendere Dimissorias Ordinariorum propriae Originis, sed sufficere ut observent formam præscriptam in Decreto san. mem. Clementis VIII.* Quod etiam amplissimè confirmatum fuit in alio Decreto edito die 17. Martii anni MDCLXXIV., Decretorum Libro XXVIII. pag. 261., & sequentibus.

De Privilegiis Regularium iudicium habitum sub Innocentio XIII.

Quod verò spectat ad Regulares; quum eorum præsumptum jus, una cum rationibus ab ipsis plenissimè deductis, in quadam Congregatione particulari nonnullorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium a felicis recordationis Prædecessore Nostro Innocentio Papa XIII. deputata, cui Nos in minoribus tunc existentes nostram qualemcumque operam, pro mandato Nobis Secretarii munere, contulimus, diligenter expensum, & examinatum fuisset; cumque ad hujusmodi questionem definiendam, id potissimum visum esset in jure statuendum, an ad effectum eximendi Regulares a præfati Decreti Clementini observantia, sufficeret, quod Privilegia suscipiendi Ordines a quocumque, ipsis concessa fuissent post Concilium Tridentinum, a quo hujusmodi antiqua Privilegia abrogata fuisse satis constat; an verò oporteret eadem concessa fuisse post ipsum Clementis Prædecessoris Decretum: Ac præterea an hujusmodi Privilegia æquè suffragarentur iis, ad quos per viam communicationis extensa dicerentur; ac iis, quibus directè & expressè indulta fuerunt; Idem Innocentius Prædecessor, auditò præfata Congregationis particularis consilio, decrevit, satis esse, ad suprascriptum effectum, quod hujusmodi Privilegia post Concilium Tridentinum concessa fuerint, quamvis præfato Clementino Decreto posteriora non sint; dummodo tamen directè concessa fuisse constet, non verò in communicatione Privilegiorum de uno in alium Ordinem derivata asserantur; quemadmodum ipse Innocentius in suis Apostolicis Literis, incipientibus *Apostolici ministerii*, die 30. Maji anni MDCCXXIII. datis, ac deinde confirmatis a Sanctæ memoriæ Prædecessore pariter Nostro Benedicto Papa XIII. per alias similes Literas datas die 23. Septembris anni MDCCXXIV., quarum initium est *In supremo*, apertè declara-

Ab eodem Innocentio solvitur.

Particula ipsius Literarum.

vit, his verbis: *Quoties ergo Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum a piæ memoriæ Clemente VIII. Prædecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martii 1596., quo sancitur, ad Episcopum Diocesanam Literas Dimissorias pro eorundem Ordinum susceptione a suis Superioribus esse dirigendas, præterquam in casu, quo Diocesanus a Diocesi abesset, vel Ordinationes non esset habiturus, quo etiam casu in Literis Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diocesani absentia, vel de illa alia causa, videlicet quod Ordinationes non sit habiturus; exceptis tamen, quoad prædicta, Regularibus illis, quibus per speciale Privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per præsentem innovare intendimus.*

Porro si aliqui vigilias laboreque suos; non tam in extricandis inutilibus questionibus, vel fortè in rebus profanis, & ab Ecclesiastica professione alienis addiscendis confunderent, quam in studio sacrarum Legum, quibus Ecclesiastica disciplina continetur, utiliter collocarent; ac nisi aliquibus arbitrium pro lege, præjudicata opinio pro ratione, atque, in Legum etiam clarissimarum interpretatione, suis cuique sensus pro auctoritate esset; nec olim Nobis in nostro Bononiensi Archiepiscopatu residentibus contigisset, ut Regularis quidam ex ea Urbe repente digressus, sui que Superioris Dimissorias ad Episcopum finitimum deferens, tamen nullo pacto docere posset, Nos Clericorum Ordinationem non habituros, Sacrum Presbyteratus Ordinem susciperet, nullaque interjecta morâ Bononiam ad primum Sacrificium non sine pompa offerendum reverteretur: Quam tamen intollerandam audaciam Nos ad Canonicarum sanctionum rigorem exigere, atque etiam, servatâ Pastorali mansuetudine, vindicare non prætermisimus, ut videre est in Monito Pastorali a Nobis tunc edito, *inter impress. Monit. 3. Lib. II.* Neque rursus, ex quo ad universalis Ecclesiæ regimen, Deo sic disponente, assumpti fuimus, plurium Episcoporum Fratrum Nostrorum querelæ ad Apostolatum Nostrum delatæ fuissent; qui nimirum, non sine magno animi nostri dolore, apud Nos expostulare non desinunt, a pluribus sæpè Regularibus in eorum Diocesisbus respectivè commorantibus similia perpetrari, in spectum Ecclesiasticarum Legum, atque poenaliurum sanctionum, quibus ipso facto adstringuntur; (siquidem in authographo supra relati Clementini Decreti distinctè legitur *incurrant*; non autem, quod falsò nonnemo asseruit, *incurrunt*), dum scilicet, Superiores Regulares, qui Subditis suis non ad præscriptum ejusdem Decreti Dimissorias Literas concedunt, suorum Officiorum, ac Dignitatum, & vocis activæ, atque passivæ amissione multantur; Ordinati verò, suspensionis pœnam, atque etiam, si in suscepto Ordine ministraverint, Irregularitatem incurrunt; ac denique Antislites, qui ipsis manus imponunt, non facile effugiunt Canonicas pœnas adversus eos propositas, qui alienos Subditos absque sufficientibus Dimissoriis ordinare præsumunt. Qui etiam plerumque culpâ non vacant in eo, quod, quum ex usu rerum intelligere possint, complures Regulares non alia de causa, proprio domicilio relicto, iter arripere, quam ut se subducant examini Episcopi Diocesani, cujus hac in re jurisdictionem, aut nimium rigorem perhorrescunt, aliumque inveniant, qui vel nullo, vel admodum levi præmissò examine, Ordines ipsis impertiatur; quoties hujusmodi facilitate erga illos utuntur, toties adversus consultiſſima Tridentinæ Synodi Decreta delinquant: Ea siquidem *sess. 23. cap. 12. de Reformatione*,

Transgressiones ex Legum ignorantia, & prava interpretatione.

Pœnæ, quas inobedientes incurrunt.

fic

1747.

1747.

sic statuit: *Regulares quoque, nec in minori aetate, nec sine diligenti Episcopi examine ordinentur, privilegiis quibuscumque quoad hoc penitus exclusis.*

Nos autem consueta Sedis Apostolicae clementia uti volentes, libenter abstinemus a designandis aut nominandis hoc loco Regularibus, de quorum excessibus in hoc rerum genere graves Episcoporum querimoniae ad Nos delatae fuerunt. Quaecumque etiam hac in re inordinatae ad hunc diem admittuntur, a districtioris iudicii inquisitione liberamus; Quin immo omnes & singulos in hoc delinquentes, sive Superiores Regulares, sive Regulares ad Ordines promotos, sive Antistes, qui eos ordinaverint, a quibuscumque sententiis, censuris, & poenis Ecclesiasticis, quas hac de causa respectivè antehac incurrerint, quibusque innodati forsitan existant, auctoritatis Nostrae plenitudine, ac de Apostolica benignitate, tenore praesentium absolvimus, & absolutos esse censeri decernimus, & cum iisdem super quacumque irregularitate per eos forsitan, causa & occasione praemissis, quomodolibet contracta, ad omnes etiam sacros & Presbyteratus Ordines, eorumque exercitium, atque ad omnia & singula eorum respectivè Religionum munera, pari auctoritatis plenitudine dispensamus. De cetero tamen infra scriptas Leges in posterum omnino observandas, Motu proprio, & ex certa scientia Nostra, ac matura deliberatione praemissa, edicimus atque statuimus.

Quaecumque nimirum hac in re a praefatis Praedecessoribus Nostris Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., & Innocentio XIII., in supra citatis ipsorum Literis seu Decretis, statuta, mandata, definita, atque sancita fuerint, ea omnia & singula, motu, scientia, & potestatis plenitudine praefatis, earundem praesentium serie, confirmamus, roboramus, & innovamus; atque ab omnibus, ad quos spectat, seu quodcumque in futurum spectabit, inviolabiliter observari praecipimus & jubemus; Transgressores quoque omnibus poenis in praemissis contentis, aliisque per Apostolicas Constitutiones, & per sacros Canones latis atque statutis, cum effectu subjacere, easque ipso facto & absque aliqua declaratione incurrere decernimus; Superiores nimirum Regulares eas omnes, quas, ut praefertur, supra dictus Clemens VIII. Praedecessor constituit & sanxit; Regulares autem, qui contra illius Decreti praescriptum promoti fuerint, & Antistes eos promoventes, Canonicas poenas atque censuras, quae adversus sacram Ordinationem suscipientes ab Episcopo, qui proprius ad hunc effectum dicitur & haberi nequit, nec non adversus Episcopos, alienos Subditos indebitè ordinantes, in jure Canonico, & in Constitutionibus Apostolicis statuta habentur.

Praeterea volumus atque decernimus, ut Superiorum Regularium Dimissoria, quae ideo ad alium Antistitem directae fuerint, propterea quod Episcopus Dioecesanus extra Dioecesim commoretur, vel Ordinationem non sit habiturus, nullius sint roboris & momenti, nisi illis juncta fuerit authentica attestatio Vicarii Generalis, vel Cancellarii, aut Secretarii ejusdem Episcopi Dioecesani, ex qua constet, vel ipsum a Dioecesi abesse, vel Clericorum Ordinationem habiturum non esse proximo legitimo tempore per Ecclesiasticas Leges ad hunc effectum statuto: Hoc enim expressè declarari opus est, ad excludendam nonnullorum arrogantiam, qui quum Privilegio gaudeant suscipiendi Ordines extra tempora, existimarunt Episcopos ipsorum voluntati ades addictos esse debere, ut si, quodcumque ipsis placuisset ad Ordines promoveri, non statim, ipsoque die ab ipsis designato, voti compotes fierent, jam dici

posset, Ordinationem ab Episcopo non haberi, proindeque alius Episcopus pro suscipiendis Ordinibus adeundus esset, Quod si aliquis Antistes Regularem virum, in sua Dioecesi proprium domicilium non habentem, solis ipsius Superioris dimissorialibus Literis contentus, sine adjuncta praefata attestacione in forma probanti, ad Ordines promovere praesumpserit; decernimus & declaramus hunc ipso facto incurrere in poenas Canonicas adversus eos constitutas, qui alienum Subditum legitimis Dimissoriis destitutum ordinaverint.

Quemadmodum verò eorum Ordinum Regularium Privilegia firma & rata esse volumus, quibus ab Apostolica Sede reperitur indultum, ut eorum Alumni a quolibet Catholico Antistite ipsius Sedis gratiam & communionem habente ordinari valeant; dummodo hujusmodi Privilegia post Tridentinum Concilium, & ipsi Ordinibus nominatim atque directè, non autem per communicationem concessa fuerint; Ita porro omnia similia Privilegia, quae aliis Ordinibus ante praefatum Concilium Tridentinum, ab ipsa etiam Apostolica Sede, & sub quibuscumque tenoribus & formis, indulta sint, vel etiam post ipsum Concilium non ipsis directè concessa, sed per communicationem ad eos extensa esse dicantur, iisdem auctoritate, & tenore, nulla & irrita, omnique vigore ac robore, ad effectum, de quo agitur, penitus destituta & vacua esse volumus & statuimus; Decernentes, hujusmodi Privilegia nequaquam post Concilium Tridentinum indulta censeri, nisi, vel post ipsius Concilii confirmationem re ipsa fuerint concessa, vel, quatenus antea concessa, & posterius confirmata esse asserantur, hujusmodi confirmationes in forma specifica cum literali veteris Indulti insertione, ejusque expressa innovatione, factae dignoscantur; ac declarantes, alterius generis confirmationes, quae in forma communi nuncupantur, nemini ad praemissum effectum ullo pacto suffragari. Quod verò spectat ad eorundem Privilegiorum usum & exercitium, monendi sunt ii, quibus eadem, juxta praemissa, pleno jure competere dignoscantur, ut non sine justa causa, nec extra debitas circumstantias, pro libito ipsis utantur, minime verò ad ostendam dumtaxat ipsorum Privilegiorum singularitatem; quemadmodum aliquibus in more positum esse novimus, qui pridie illius diei, quo ab Episcopo Dioecetano Clericorum Ordinationes publicè habentur, ad alterius Episcopi Dioecetani consulto migrant, moxque suscepto ibidem Ordinationis munere, ad pristinum domicilium redeunt; idque se facere ajunt, ut jurium suorum indemnitate consulant; quasi verò Apostolica Privilegia, nonnisi cum aperto Episcopi Dioecetani contemptu, suam vim & robur habitura forent.

Denique tam Venerabiles Fratres Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, quam Dilectos Filios omnium Regularium Ordinum Professores, quam maximo possumus Apostolicae voluntatis studio, per misericordiam Dei Nostrae, & per charitatem Sancti Spiritus, hortamur in Domino & obtestamur, ut tam in hoc negotio, quam in ceteris omnibus, solliciti sint unitatem spiritus, & sinceram dilectionis concordiam servare. Meminerint Regulares, quo loco Spiritus Sanctus posuerit Episcopos regere Ecclesiam Dei; quod ipsis a Sacrosancta Oecumenica Lateranensi Synodo sub Leone X. habita, inculcatum fuit, per haec verba: *Eosdem insuper Fratres in virtute sanctae obedientiae, ut eosdem Episcopos loco Sanctorum Apostolorum subrogatos, pro debita & Nostra ac Apostolica Sedis reverentia, congruo honore, & congruenti observantia venerentur.* Neque obliviscantur Episcopi, Regulares viros ipsis datos esse adjuutores in Domi-

Pontifex ab solvit transgressores quoad praeterea.

Confirmat relatas sanctiones, sub poenis ibidem, & in jure statutis.

Mandat in posterum exhiberi documenta super requisitis in Decreto Clem. VIII.

Episcopi non arctantur Privilegiis Regularium de Ordinibus suscipiendis extra tempora.

Privilegia suscipiendi Ordines a quocumque an, & quibus suffragantur.

Quid observandum in eorum usu.

Adhortatio Pontificis ad sinceram amorem conjunctionem.

nica vinea cultura; subdit enim eadem sancta Synodus: *Ipsos quoque Episcopos hortamur, ac per viscera misericordie Dei Nostri requirimus, ut Fratres ipsos assidu beverolo prosequentes charitative tractent, ac benigne foveant &c. & tanquam in agro Dominico cooperatores, eorumque laborum participes, prompta benignitate recipiant: Demum & Episcopi & Regulares simul animum advertant ad id, quod ibidem subjicitur: Una est Regularium & Secularium, Pralatorum & Subditorum, exemptorum & non exemptorum universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur, eorumque omnium unus Dominus, una Fides, & propterea decet eos, qui ejusdem sunt corporis, unius etiam esse voluntatis.*

Et mutuam
deferentiam.

Hæc præfecto Christiana veritatis, & charitatis documenta quam utrimque servata fuerint, omnibus in rebus, adeoque in hac etiam Ordinationum materia, importuna partium querela penitus conticescent. Neque enim Regulares congeri poterunt; quod, recusantibus Episcopis sacram Ordinationem administrare, præterquam in Temporibus ab Ecclesia statutis, eorum Privilegia de Ordinibus extra Tempora suscipiendis effectu vacua remaneant; Episcopi enim alios etiam oportunos dies ordinandis Regularibus facile inveniunt. Episcoporum autem cessabunt querela, quod Superiores Regulares, ad eludendam Decreti Clementini observantiam, advenientibus Ordinationum temporibus, subditos suos domicilio moveant, eisdemque statim post susceptos Ordines, falsis de causis ad pristinum Monasterium reverti jubeant; siquidem Regulares hujusmodi agendi rationem (quam & alias in foro externo graviter vindicatum fuisse, & in posterum districtè coercendam in fore noverint), tum a probi viri honestate & fide alienam, tum etiam debitæ erga sacros Ecclesiarum Antistites observantia contrariam esse, ipsi per se facile cognoscent.

Clausula
præservati-
væ.

Præsentem verò Nostras Literas, & in eis statuta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive aliis specificis, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causa, propter quas eadem præsentis emanaverint, adducta, verificata, vel sufficienter, aut nullo modo justificata fuerint, aut ex alia quolibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliove quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolica potestatis plenitudine sibi concessio vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentis semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suofque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit inviolabiliter, & inconcussè observari.

Aliter judi-
cari prohi-
betur.

Sicque & non aliter in præmissis censi, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Casarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, aliove quolibet quacumque præemi-

nia, ac potestate fungentes, & sancturos, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula, de jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, nec non quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, aliisque quibuslibet specificis & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriis derogatoriis, & irritantibus, in genere, vel in specie, etiam Motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque tenoribus specialis, specificis, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè & sufficienter expressis, & exactissime servatis, & specificatis respectivè habentes, illis aliis in suo robore permanens, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissime & amplissime, Motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Contrariis
plenissime
derogatur.

Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsentis, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætere valescat; ipsas præsentis, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ Sancti Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ, per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas & affixas, omnes & singulos, ad quos spectat, seu spectabit in futurum, perinde afficere & arcere, ac si unicuique illorum personaliter intimata, & notificata fuissent.

Publicationi
præsentis
Constitutio-
nis in Urbe
tribuitur vis
personalis
intimationis
omnibus
facta.

Utque earundem præsentium transumptis seu exemplis, etiam impreffis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in Judicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Transumptis
fidem præ-
stari sanc-
tur.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, & Declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Sanctio pœ-
nalis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI. 3. Kalen. Martii Pontificatus Nostri Anno VII.

Dat. Pont.
An. VII. die
27. Feb. 1747.

D. Card. Passioneus. J. Datarus.
VISA DE CURIA I. C. Boschi.
Loco * Plumbi. J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 4. Martii 1747.